

Войтовський В. С.<https://orcid.org/0009-0004-4397-1402>

Національна академія внутрішніх справ

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ МОДЕРНІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ У СФЕРІ ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ВЕТЕРАНСЬКОЇ ПОЛІТИКИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Дослідження присвячено комплексному теоретико-правовому аналізу та науковому обґрунтуванню концептуальних засад формування й реалізації державної ветеранської політики в Україні в умовах повномасштабної збройної агресії Російської Федерації. У роботі ветеранська політика розглядається як самостійний, цілісний та нормативно врегульований напрям публічного управління, що виходить за межі традиційного соціального забезпечення та трансформується у ключовий елемент державної стратегії національної безпеки й оборони. Автор пропонує власне доктринальне визначення ветеранської політики як комплексної діяльності суб'єктів публічної адміністрації, спрямованої на впровадження системи правових, медичних, психологічних, організаційних та фінансово-економічних заходів щодо осіб, які захищали державний суверенітет. Особливу увагу приділено аналізу фінансово-ресурсного забезпечення ветеранської сфери, зокрема на основі бюджетних асигнувань 2026 року, що дозволило виявити зміну парадигми державного фінансування – перехід від партнерсько-соціальних виплат до активних інвестицій у розвиток людського потенціалу ветеранів (компенсація за житло, професійна перекваліфікація, розбудова ветеранських просторів, ветеранський спорт). Обґрунтовано ключові концептуальні ознаки сучасної ветеранської політики, серед яких виділено комплексність, міжсекторальну взаємодію, індивідуалізацію та потребо-орієнтований підхід, інклюзивність, адаптивність та стратегічну орієнтованість. Також сформульовано авторську детермінанту «ветеранська політика». Доведено, що окреслені особливості повністю кореспондують із цілями Стратегії ветеранської політики на період до 2030 року. Зроблено висновок про необхідність залучення потенціалу ветеранської спільноти до системи національної безпеки та повоєнного соціально-економічного розвитку держави.

Ключові слова: ветеранська політика, публічне управління, адміністрування, ветерани війни, соціальна реінтеграція, адміністративно-правовий статус, державний бюджет, медико-психологічна реабілітація, ресоціалізація, реінтеграція, соціальне забезпечення, міжсекторальна взаємодія.

Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку України, зумовлений триваючою збройною агресією Російської Федерації, суттєвим зростанням чисельності ветеранів війни та необхідністю їх комплексної реінтеграції у цивільне життя, актуалізує питання формування та реалізації ефективної державної ветеранської політики. За таких умов ветеранська політика поступово трансформується із вузького напрямку соціального забезпечення в самостійний об'єкт публічного управління, що охоплює широкий комплекс правових, організаційних, соціальних, медичних, психологічних та реабілітаційних заходів. У зв'язку з цим особливого значення набуває вироблення сучас-

них концептуальних засад формування та реалізації ветеранської політики, здатних забезпечити її системність, цілісність та відповідність сучасним викликам державотворення й євроінтеграційного розвитку України.

Водночас ефективність державної ветеранської політики безпосередньо залежить від належного наукового обґрунтування її понятійно-категоріального апарату. Насамперед це стосується базових категорій, які визначають коло суб'єктів відповідної політики та є підставою для виникнення спеціального правового статусу ветерана війни, зокрема понять «бойові дії», «воєнний конфлікт», «захист Вітчизни», «учасник бойових дій» та інших суміж-

них правових конструкцій. Проте аналіз чинного законодавства, наукових джерел і правозастосовної практики свідчить про відсутність єдності підходів до розуміння змісту зазначених категорій, що негативно впливає на формування цілісної моделі державної ветеранської політики.

Додаткових складнощів набуває проблема визначення правової природи таких категорій в умовах сучасних форм збройного протистояння, які характеризуються поєднанням воєнних і невоєнних засобів впливу. У результаті виникає розрив між військово-теоретичним та адміністративно-правовим розумінням відповідних понять, тоді як саме вони виступають юридичними фактами, що зумовлюють виникнення публічно-управлінських відносин у сфері соціального захисту, реабілітації, адаптації та забезпечення державних гарантій ветеранам війни. Відсутність єдиного доктринального підходу до визначення змісту цих категорій ускладнює реалізацію прав ветеранів, знижує ефективність механізмів публічного адміністрування та актуалізує необхідність наукового осмислення концептуальних засад формування і реалізації державної ветеранської політики в Україні в сучасних умовах.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика формування та реалізації державної ветеранської політики в Україні останніми роками набула особливої актуальності, що зумовило активізацію наукових досліджень у сфері публічного управління, адміністративного права, соціального захисту та державної політики. У науковій літературі розглядаються питання правового статусу ветеранів війни, механізмів їх соціального забезпечення, реабілітації, реінтеграції до цивільного життя, інституційного забезпечення ветеранської політики, а також особливості діяльності суб'єктів публічної адміністрації у відповідній сфері.

Вагомий внесок у розроблення теоретико-методологічних засад публічного управління, адміністративно-правового забезпечення соціальної політики та захисту окремих категорій населення здійснили В. Авер'янов, Н. Авер'янова, А. Бейкун, В. Біла, К. Бугайчук, І. Бухтіярова, Л. Василенко, В. Галунько, Р. Гринько, А. Гриб, І. Дацюк, І. Журба, В. Колпаков, О. Кузьменко, Т. Коломєць, А. Клачко, О. Кондратенко, А. Кириченко, М. Кравченко, О. Миколенко, Л. Наливайко, І. Наливайко, С. Петриченко, І. Пастух, О. Письменна, Ю. Присяжненко, О. Стрельченко, А. Стрельченко, Р. Сербин, Т. Семенчук, В. Сущенко, Л. Цюкало, О. Якушева та інші вчені. Їхні наукові праці сформуvalи концептуальне підґрунтя для дослідження сучасної

ветеранської політики як самостійного напрямку державної діяльності.

Водночас, незважаючи на значний науковий доробок, питання концептуальних засад формування та реалізації ветеранської політики в умовах повномасштабної збройної агресії проти України, трансформації системи державного управління у ветеранській сфері, а також вироблення комплексного підходу до забезпечення соціальної адаптації, реінтеграції та правового захисту ветеранів війни залишаються недостатньо дослідженими, що зумовлює необхідність подальшого наукового осмислення зазначеної проблематики.

Постановка завдання. Мета статті полягає у комплексному теоретико-правовому аналізі та науковому обґрунтуванні концептуальних особливостей формування й реалізації державної ветеранської політики в Україні в умовах сучасних безпекових викликів та повномасштабної збройної агресії РФ. Реалізація цієї мети передбачає дослідження ветеранської політики як самостійного напрямку публічного управління, уточнення її понятійно-категоріального апарату в адміністративно-правовому контексті, а також визначення ключових стратегічних орієнтирів та фінансово-економічних чинників її впровадження відповідно до Стратегії ветеранської політики на період до 2030 року.

Виклад основного матеріалу. Ветеранська політика у сучасному розумінні постає як цілісна система державних заходів, спрямованих на забезпечення належного правового статусу, соціального захисту та реінтеграції осіб, які виконували обов'язки із захисту держави в умовах воєнного стану в Україні [1; 2]. Її зміст виходить за межі традиційного соціального забезпечення та включає елементи публічного адміністрування, безпекової політики та прав людини [3].

У доктринальному вимірі ветеранська політика може бути визначена як інституціоналізований напрям державної діяльності, що забезпечує комплексну підтримку ветеранів на всіх етапах їх соціальної адаптації після завершення військової служби. Водночас вона виконує важливу стабілізаційну функцію, сприяючи зниженню соціальної напруги та забезпеченню сталого розвитку суспільства в післявоєнний період [4].

Особливістю ветеранської політики є її міждисциплінарний характер, що проявляється у взаємодії норм адміністративного, соціального, фінансового та міжнародного права. Така інтегративна природа зумовлює необхідність формування узгодженого нормативного масиву, здатного забезпечити ефек-

тивну реалізацію прав ветеранів. В умовах воєнного стану ветеранська політика трансформується з допоміжного напрямку соціальної політики у ключовий елемент державної стратегії, що безпосередньо впливає на обороноздатність держави, рівень довіри до публічної влади та соціальну згуртованість суспільства [5].

На підставі проведеного аналізу вважаємо за доцільне визначати ветеранську політику як самостійний напрям публічного управління, що являє собою комплексну, нормативно врегульовану та інституційно забезпечену діяльність уповноважених суб'єктів публічної адміністрації, спрямовану на формування та реалізацію системи правових, організаційних, соціальних, економічних і реабілітаційних заходів щодо осіб, які виконували обов'язок із захисту державного суверенітету, територіальної цілісності та національної безпеки України.

Зважаючи на специфіку адміністративно-правового статусу ветеранів війни як особливої категорії суб'єктів правовідносин, державна ветеранська політика характеризується низкою концептуальних особливостей:

1) однією з визначальних ознак ветеранської політики є її **комплексний характер**, що передбачає системне та взаємоузгоджене застосування організаційних, соціальних, медичних, психологічних, економічних і правових інструментів впливу, спрямованих на забезпечення належного рівня соціальної захищеності, реабілітації, адаптації та інтеграції ветеранів у суспільне життя. У зв'язку з цим державна діяльність у зазначеній сфері не може обмежуватися виключно заходами соціального забезпечення, а повинна охоплювати питання медичного обслуговування, фізичної та психологічної реабілітації, професійної адаптації та працевлаштування, правового захисту, підтримки членів сімей ветеранів, а також формування належного суспільного визнання їхнього внеску у захист суверенітету, територіальної цілісності, незалежності, оборони та безпеки України. Практичне втілення такого підходу знаходить своє відображення у фінансовому забезпеченні відповідних державних програм. Так, у 2026 році на реалізацію заходів із надання психологічної допомоги, соціальної та професійної адаптації, санаторно-курортного лікування, розвитку ветеранського спорту, підтримки осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною, членів їхніх сімей, постраждалих учасників Революції Гідності, а також сімей загиблих (померлих) ветеранів війни, Захисників та Захисниць України було передбачено 18,9 млрд

грн. Крім того, на виплату одноразової грошової допомоги у випадках загибелі (смерті) або встановлення інвалідності окремим категоріям осіб відповідно до Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» спрямовано 698 590,5 тис. грн [6].

Водночас бюджетні показники на 2026 рік свідчать про зміну структури фінансування окремих напрямів ветеранської політики. Зокрема, у центрі уваги стало забезпечення потреб ветеранів і ветеранок, їхніх родин, а також сімей полеглих Захисників і Захисниць: житло, лікування, реабілітація, перекваліфікація, розвиток ветеранських просторів та інфраструктури пам'яті. Пріоритетом є виділення 5,7 млрд грн – на компенсацію за житло для ветеранів й ветеранок з інвалідністю I та II групи. Сума збільшена на 1,7 млрд грн у порівнянні із 2025 роком. На заходи підтримки та допомоги ветеранам й ветеранкам виділено 4 млрд грн (+0,5 млрд грн до 2025 року), зокрема: 1,4 млрд грн (+0,2 млрд грн до 2025 року) – на програму “Ветеранський спорт”, освітні сертифікати для дітей Захисників та Захисниць, програми Українського ветеранського фонду Мінветеранів; 0,3 млрд грн – на нові програми Мінветеранів (переобладнання авто для ветеранів з інвалідністю, паліативний догляд, лікування опіків, адаптація ветеранів, які втратили зір). Крім того, 2,9 млрд грн – на діяльність фахівців із супроводу ветеранів й ветеранок; 1,1 млрд грн (+0,6 млрд грн до 2025 року) – розбудова мережі державних ветеранських просторів; 1 млрд грн (+0,2 млрд грн до 2025 року) – на зубопротезування і стоматологічне лікування (спільно з МОЗ) [7]. Однак, якщо проаналізувати витрачені та заплановані видатки з Державного бюджету України, на жаль, спостерігається як скорочення самих заходів, так і скорочення видатків;

2) **індивідуалізація державної підтримки ветеранів війни**, що передбачає формування та реалізацію заходів ветеранської політики з урахуванням правового статусу, стану здоров'я, віку, статі, соціального становища та інших індивідуальних потреб ветерана, із забезпеченням особливої уваги ветеранам з інвалідністю, жінкам-ветеранкам, особам похилого віку, молодим ветеранам та членам їхніх сімей на засадах адресності й диференційованого підходу.

3) **міжсекторальна взаємодія та соціальне партнерство** – досягнення цілей державної ветеранської політики потребує консолідації зусиль широкого кола суб'єктів. Ефективне вирішення питань соціальної адаптації, реабілітації та інтегра-

ції ветеранів неможливе виключно засобами публічної адміністрації. Важливу роль у цьому процесі відіграють інститути громадянського суспільства, ветеранські та громадські об'єднання, благодійні й волонтерські організації, міжнародні партнери, органи місцевого самоврядування та суб'єкти господарювання приватного сектору. Саме їхня скоординована діяльність створює необхідні передумови для формування комплексної системи підтримки ветеранів війни та членів їхніх сімей, а також забезпечує підвищення результативності механізмів реалізації державної ветеранської політики. Так, на функціонування Українського ветеранського фонду, зокрема на здійснення фондом заходів з підтримки проєктів у 2025 році з Державного бюджету України на функціонування Українського ветеранського фонду (УВФ) та здійснення заходів із підтримки проєктів було виділено 300 млн грн [8].

4) інклюзивність і рівність доступу до державної підтримки, що полягає у забезпеченні рівних можливостей для всіх категорій ветеранів війни та членів їхніх сімей щодо реалізації прав, соціальних гарантій і отримання публічних послуг на засадах недискримінації та соціальної справедливості.

5) орієнтація на реінтеграцію ветеранів у цивільне життя – державна ветеранська політика має бути спрямована на створення умов для повноцінного повернення ветеранів до суспільного, економічного та громадського життя шляхом забезпечення їх професійної адаптації, сприяння зайнятості, розвитку ветеранського підприємництва, відновлення соціальних зв'язків та реалізації особистісного потенціалу. Водночас реінтеграція розглядається не лише як адаптація особи до мирного середовища, а й як комплекс правових, організаційних та соціально-економічних заходів, спрямованих на забезпечення її самореалізації після завершення військової служби чи участі у бойових діях.

6) забезпечення ефективного правового захисту ветеранів війни – державна ветеранська політика повинна гарантувати не лише нормативне закріплення прав і соціальних гарантій ветеранів, а й створення дієвих механізмів їх реалізації та захисту. Це передбачає доступність правової допомоги, ефективні процедури адміністративного й судового захисту, а також належний державний контроль за дотриманням законодавства у ветеранській сфері. При цьому правовий захист має охоплювати як відновлення порушених прав, так і систему превентивних гарантій, спрямованих на недопущення їх порушення.

7) фінансова збалансованість та належне ресурсне забезпечення ветеранської політики – реалізація державної ветеранської політики повинна ґрунтуватися на принципах фінансової обґрунтованості, ефективності та цільового використання публічних ресурсів. Формування і впровадження заходів у ветеранській сфері мають здійснюватися з урахуванням реальних бюджетних можливостей держави, необхідності забезпечення довгострокової стійкості відповідних соціальних гарантій та досягнення максимального суспільно корисного результату. Водночас важливого значення набувають прозорість механізмів розподілу бюджетних коштів, підзвітність суб'єктів публічного адміністрування та належна оцінка ефективності реалізації програм підтримки ветеранів, що сприяє підвищенню якості державного управління у ветеранській сфері та зміцненню довіри до відповідних інститутів.

8) визнання та суспільне вшанування ветеранів війни є важливим складником державної ветеранської політики, що має переважно морально-етичний та соціокультурний вимір. Йдеться про формування в суспільстві належного рівня поваги до внеску ветеранів шляхом їх державного відзначення, нагородження, організації пам'ятних заходів, впровадження освітніх та просвітницьких ініціатив, а також утвердження позитивного суспільного ставлення до захисників і захисниць України. Практична реалізація цього напряму відображається у відповідному бюджетному забезпеченні державних програм. Так, у 2023 році на заходи з підтримки ветеранів, розвитку ветеранського руху, героїзації та вшанування пам'яті Захисників України, взаємодії з громадськими об'єднаннями ветеранів, а також на створення й утримання Національного військового меморіального кладовища було спрямовано 82 897,6 тис. грн із Державного бюджету України. У 2024 році фінансування аналогічних заходів становило 23 586,8 тис. грн. Водночас у Законі України «Про Державний бюджет України на 2025 рік» окремого бюджетного призначення на зазначені заходи не передбачено, що свідчить про зміну підходів до їх фінансування. Натомість створення та функціонування Національного військового меморіального кладовища було виокремлено в самостійний публічний інвестиційний проєкт, на реалізацію якого у 2025 році заплановано 500 000 тис. грн бюджетних коштів [9].

9) адаптивність ветеранської політики – здатність системи державного управління у ветеранській сфері своєчасно коригувати правові,

організаційні та інституційні механізми відповідно до змін суспільних відносин, актуальних потреб ветеранів війни та нових викликів, що виникають у процесі реалізації державної політики.

10) стратегічна орієнтованість та довгостроковість реалізації ветеранської політики – державна ветеранська політика має ґрунтуватися на чітко визначених стратегічних пріоритетах, послідовності управлінських рішень та прогнозуванні перспектив розвитку ветеранської сфери. Її ефективність забезпечується через запровадження механізмів планування, моніторингу та оцінювання результатів, що сприяють формуванню стабільної та передбачуваної системи державних гарантій, здатної забезпечувати належний рівень підтримки ветеранів війни та членів їхніх сімей у довгостроковій перспективі.

У цьому контексті слід зазначити, що окреслені особливості державної політики щодо ветеранів війни кореспондують зі стратегічними та операційними цілями, визначеними у Стратегії ветеранської політики на період до 2030 року, схвалений 29 листопада 2024 року. Відповідно до положень зазначеної Стратегії, державна політика у ветеранській сфері розглядається як концептуально визначений та нормативно закріплений підхід держави до забезпечення підтримки ветеранів та членів їхніх сімей, що охоплює визначення мети такої підтримки, кола її отримувачів, інструментів і механізмів реалізації, а також критеріїв та індикаторів оцінювання її ефективності [4].

Метою Стратегії є належне суспільне визнання внеску ветеранів і ветеранок у захист держави, а також формування системи комплексної державної підтримки, спрямованої на відновлення їхнього добробуту з урахуванням наслідків бойового досвіду. Важливим елементом є також забезпечення підтримки членів їхніх сімей та реалізація міжсекторального підходу до надання допомоги протягом усього життя відповідно до індивідуально визначених потреб кожної особи.

Окремо Стратегія орієнтується на посилення обороноздатності держави шляхом підвищення престижу військової служби та закріплення суспільного визнання ключової ролі ветеранів і ветеранок, у тому числі в контексті їхньої участі у військовому резерві. Крім того, документ підкреслює значення ветеранського потенціалу як одного з чинників соціально-економічного розвитку держави [4].

Ветеранська політика ґрунтується на потребо-орієнтованому підході, відповідно до якого державна підтримка надається з урахуванням осо-

бливостей соціального та правового статусу ветеранів і ветеранок. В основі Стратегії лежить система принципів, що включає міжсекторальність, об'єктивність і наукову обґрунтованість, людиноцентричність, превентивну спрямованість, а також довгостроковість, реалістичність і принцип поваги до особи.

Стратегічні орієнтири державної політики у ветеранській сфері охоплюють кілька взаємопов'язаних напрямів.

По-перше, це відновлення людського потенціалу та забезпечення добробуту ветеранів і ветеранок, а також членів їхніх сімей, що реалізується через систему медичної та психологічної реабілітації, освітніх і професійних можливостей, сприяння зайнятості, підтримку сімей та формування умов для економічної самостійності за наявності державних соціальних гарантій.

По-друге, Стратегія передбачає формування в суспільстві культури гідного визнання та поваги, що включає належне відзначення внеску ветеранів і ветеранок у захист держави та збереження пам'яті про загиблих (померлих) Захисників і Захисниць України.

По-третє, важливим стратегічним вектором є визначення та посилення ролі ветеранської спільноти у системі національної безпеки та оборони держави, що передбачає гарантування захисту їхніх прав та інтересів під час подальшого проходження служби, зокрема у складі військового резерву [4].

Висновки. На підставі здійсненого дослідження концептуальних засад ветеранської політики в Україні можна сформулювати низку обґрунтованих висновків. Доведено, що в сучасних умовах ветеранська політика трансформувалася з допоміжного інструменту соціального захисту в самостійний, комплексний напрям публічного управління, який визначається як нормативно врегульована та інституційно забезпечена діяльність суб'єктів публічної адміністрації, що охоплює систему правових, медико-психологічних, організаційних та фінансово-економічних заходів, спрямованих на захист, реабілітацію та реінтеграцію осіб, які виконували конституційний обов'язок із захисту суверенітету та національної безпеки України. Обґрунтовано, що державна ветеранська політика характеризується низкою специфічних ознак, серед яких визначальними є комплексність і міжсекторальність, що виражається у взаємодії органів влади, інститутів громадянського суспільства та міжнародних партнерів, а також індивідуалізація, адресовано-орієнтований підхід до підтримки

ветеранів, інклюзивність, орієнтація на повноцінну реінтеграцію у цивільне життя та висока адаптивність управлінської системи до динамічних змін у суспільстві. Аналіз бюджетних асигнувань, зокрема на 2026 рік, продемонстрував зміну парадигми державного фінансування, що виявляється у відході від виключно пасивних соціальних виплат у бік активних інвестицій у людський потенціал через компенсацію за житло, фінансування ветеранського спорту, розбудову ветеранських просторів, паліативний догляд, стоматологічне лікування та підтримку бізнес-ініціатив через Український ветеранський фонд, хоча водночас констатовано наявність ризиків, пов'язаних із тенденцією до ско-

рочення обсягів фінансування окремих програм, що актуалізує потребу в оптимізації та прозорості розподілу публічних ресурсів. З'ясовано, що виділені особливості ветеранської політики повністю кореспондують із положеннями схваленої Стратегії ветеранської політики на період до 2030 року, а її реалізація має базуватися на людино-центричності та повазі до особи, забезпечуючи не лише відновлення добробуту ветеранів та їхніх сімей, а й гідне суспільне визнання, збереження пам'яті про полеглих Захисників, а також ефективне залучення ветеранського потенціалу до зміцнення системи національної безпеки й оборони та загального соціально-економічного розвитку держави.

Список літератури:

1. Захаріна Т. І. Соціальна реінтеграція ветеранів російсько-української війни у закладах вищої освіти : монографія. Київ : Юрінком Інтер, 2025. 460 с
2. Про Стратегію воєнної безпеки України : Указ Президента України від 25.03.2021 № 121/2021. Офіційне інтернет-представництво Президента України. 2021. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/1212021-37573> (дата звернення: 03.03.2026).
3. Про оборону України : Закон України від 06.12.1991 № 1932-XII. Відомості Верховної Ради України. 1992. № 9. Ст. 106. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1932-12#Text> (дата звернення: 03.03.2026).
4. Про схвалення Стратегії ветеранської політики на період до 2030 року : розпорядження Кабінету Міністрів України від 29.11.2022 № 1090-р. Урядовий кур'єр. 2022. № 245. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1090-2022-%D1%80#Text> (дата звернення: 20.03.2026).
5. Макарова Т. П., Петков С. В. Соціальний супровід військовослужбовців, ветеранів, членів їхніх сімей в Україні. Bulletin of Taras Shevchenko National University of Kyiv. *Social Work*. 2025. № 1(11). С. 53–59. <https://doi.org/10.17721/2616-7786.2025/11-1/6>.
6. Про Державний бюджет України на 2026 рік: Закон України від 3 грудня 2025 року № 4695-IX. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2026, №№ 7-9, ст.14. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/4695-20#Text>
7. Майже 19 млрд грн на ветеранську політику: ухвалено Державний бюджет–2026. URL: <https://mva.gov.ua/prescenter/category/86-novini/mayzhe-19-mlrd-grn-na-veteransku-politiku-uhvaleno-derzhavniy-budzheth2026>
8. Ветеранський бізнес. Скільки підприємців підтримала держава й які виклики стоять перед ветеранами. URL: <https://ain.ua/2025/12/15/veteranskii-biznes-skilki-pidprijemciv-pidtrimala-derzava-i-iaki-vikliki-stoiat-pered-veteranami/>
9. Про Державний бюджет України на 2025 рік: Закон України від 19 листопада 2024 року № 4059-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4059-20#Text>

Voitovskyi V. S. CONCEPTUAL PRINCIPLES OF MODERNIZATION OF PUBLIC ADMINISTRATION IN THE SPHERE OF FORMATION AND IMPLEMENTATION OF VETERAN POLICY IN THE CONDITIONS OF MARTIAL LAW

The study is devoted to a comprehensive theoretical and legal analysis and scientific substantiation of the conceptual principles of the formation and implementation of the state veteran policy in Ukraine in the conditions of full-scale armed aggression of the Russian Federation. In the work, veteran policy is considered as an independent, integral and normatively regulated direction of public administration, which goes beyond the boundaries of traditional social security and is transformed into a key element of the state strategy of national security and defense. The author offers his own doctrinal definition of veteran policy as a comprehensive activity of public administration entities aimed at implementing a system of legal, medical, psychological, organizational and financial and economic measures in relation to persons who defended state sovereignty. Particular attention is paid to the analysis of the financial and resource support of the veterans' sphere, in particular on the basis of budget allocations for 2026, which made it possible to identify a change in

the paradigm of state financing - the transition from partner-social payments to active investments in the development of the human potential of veterans (compensation for housing, professional retraining, development of veteran spaces, veteran sports). The key conceptual features of modern veterans' policy are substantiated, among which are highlighted complexity, intersectoral interaction, individualization and a needs-oriented approach, inclusiveness, adaptability and strategic orientation. It is proved that the outlined features fully correspond to the goals of the Veterans' Policy Strategy for the period until 2030. The conclusion is made about the need to involve the potential of the veteran community in the system of national security and post-war socio-economic development of the state.

Keywords: *veteran policy, public administration, administration, war veterans, social reintegration, administrative and legal status, state budget, medical and psychological rehabilitation, resocialization, reintegration, social security, intersectoral interaction.*

Дата першого надходження статті до видання: 10.07.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 30.07.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 15.10.2026